

на семейството му което ся старало да съхрани феодалната власт, сжщо тѣй, както зеница окоето си. Положението на кралѣтъ било до най висока стѣпенъ оригинално; въ цѣлата всемирна история нѣ да ли ще ся намѣри друго таково положение. Лудвигъ билъ въ плѣнъ въ онѣзи фантастическа страна на чудовищата, за която трѣбили емигрантитѣ. Но това е нищо, че той билъ въ плѣнъ. Свообразността на положението ся заключавало въ това, че той не можалъ да се признае за плѣнникъ; той билъ длѣженъ да става патриотически предводителъ на встѣпчивия народъ, и заклѣтъ неприятелъ на онези елементи и челоувѣци, къмъ които той чувствувалъ най голѣма симпатия, и на които глѣдалъ като на свои бѣдѣщи избавители; щомъ французския народъ забѣлѣжвалъ че кралѣтъ ся недоволява отъ неестественната си роля, той немедленно показвалъ всичкитѣ признаци на попататѣчнитѣ неприятности, Лудвигъ XVI по неволя, билъ длѣженъ, да туря на лицето си онѣзи ненавистна маска, която му мѣшала на диxанието, по въ сжщото време, представлявала единственна възможность за отерочванието на неизбежната катастрофа. Катастрофата била неизбежна, и политическия маскарадъ въ сжщность билъ безполезенъ, първо защото въ нѣкои въпроси кралѣтъ не е можалъ да го издържа до края, а второ, защото митическитѣ чудовища, населявши Франция, съвсѣмъ не били расположени къмъ довърчивостъта и твърдѣ добръ знаели, какво е лице и какво е маска.

Кралѣтъ ся старалъ да спечели време, като